

в цілому. В рамках такої оцінки досліджується: 1) вартість окремих інструментів фінансових інвестицій з урахуванням специфіки їх функціонування на фондовому ринку (умови випуску, умови виплати доходу, термін дії, термін найближчої виплати доходу); 2) рівень прибутковості (поточної, кінцевої, сукупної) окремих фінансових інструментів; 3) обираються найбільш ефективні, з погляду вартості й прибутковості, фінансові інструменти і формується оптимальна структура портфеля фінансових інвестицій.

Наразі особливої актуальності набуває також оцінка ефективності фінансових інвестицій в умовах ризику, що передбачає визначення вартості і доходності окремих фінансових інструментів і портфеля фінансових інвестицій в цілому з урахуванням ризиків, які пов'язані з ймовірністю відхилення фактичного інвестиційного доходу від очікуваної його величини в ситуації невизначеності динаміки кон'юнктури відповідного сегмента інвестиційного ринку. В рамках такої оцінки досліджується: 1) вартість окремих інструментів фінансових інвестицій з урахуванням специфіки їх функціонування на фондовому ринку і відповідного стану економіки; 2) рівень прибутковості окремих фінансових інструментів з урахуванням ризику; 3) обираються найбільш ефективні, з погляду вартості й прибутковості в умовах невизначеності, фінансові інструменти і формується оптимальна структура портфеля фінансових інвестицій; 4) оцінюється рівень ризику портфеля фінансових інвестицій в цілому.

Виняткової уваги заслуговує оцінка інвестиційних якостей окремих фінансових інструментів, що диференціюється залежно від виду цих інструментів і враховує характер їх обігу на організованому і неорганізованому фондових ринках, а також результати господарювання підприємств-емітентів.

Отже, здійснення аналізу фінансових інвестицій є надзвичайно важливим для забезпечення інвестиційної безпеки підприємства.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕОЦІНКИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ

Гаркуша С. А., доцент, Кириченко Я. В., магістр, Сумський національний аграрний університет

Основні фонди – це засоби праці, які приймають участь у виробничому процесі більше 1 року (від дати введення в експлуатацію), зберігаючи при цьому свою натурально-речовинну форму, а їх вартість переноситься на вартість виготовленої продукції поступово, шляхом амортизаційних відрахувань. Виробничі фонди поділяються на основні і оборотні.

У ході господарської діяльності трапляються випадки, коли вартість раніше придбаних основних засобів не відповідає сучасному рівню ринкових цін. Під час такої ситуації підприємство може провести переоцінку даних об'єктів.

Нерівномірна динаміка ринкових цін на окремі елементи основних фондів призвела до спотвореного уявлення про реальну вартість вже діючих основних фондів підприємств.

Проблемам переоцінки основних засобів присвячували свої роботи багато відомих вчених, таких як, наприклад, С. Ф. Голов, О. М. Петрук, К. І. Безверхий, І. В. Чалий. Проте й надалі поняття переоцінки та наслідків, які виникають в результаті її проведення, залишаються незрозумілими і малодослідженими.

Як показує практика, в даний час операції з проведення переоцінки (дооцінки або уцінки) основних засобів у бухгалтерському обліку підприємства набувають все більшої популярності. Найчастіше, це пов'язано з тим, що власники (акціонери) стали все більше уваги приділяти «джерелу своїх доходів» - бухгалтерському прибутку, так, як хочуть бачити максимально об'єктивну картину - справедливу вартість активів, зокрема, основних засобів.

Переоцінка основних засобів повинна здійснюватися сертифікованим суб'єктом оціночної діяльності, який має відповідний сертифікат Фонду державного майна України і діє на підставі Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність».

Головним стимулом переоцінки служить прагнення підприємства до достовірності фінансової звітності. Тому підприємство може переоцінити об'єкт ОЗ, якщо залишкова вартість такого об'єкта істотно відрізняється від його справедливої вартості на дату балансу [1].

Предметом переоцінки основних засобів на підприємстві можуть бути:

- об'єкти нерухомості - будівлі, споруди, передавальні пристрої тощо;
- робочі силові машини та обладнання;
- вимірювальні і регулюючі прилади та пристрої;
- обчислювальна техніка, інша оргтехніка;
- транспортні засоби;
- інструмент;
- виробничий і господарський інвентар;
- інші види основних фондів, які діють, знаходяться на консервації або в резерві, підготовлені до списання, але не оформлені у встановленому порядку відповідними актами.

При переоцінці об'єкта основних засобів на ту саму дату здійснюється переоцінка всіх об'єктів групи основних засобів, до якої належить цей об'єкт. Тобто по всіх об'єктах основних засобів даної групи перевіряється, відповідає їх остаточна вартість справедливій вартості відповідних об'єктів. При наявності відхилень об'єкти основних засобів дооцінюються або уцінюються - за справедливою вартістю.

Відомості про зміни первісної вартості та сум зносу основних засобів заносяться підприємством до реєстру їх аналітичного обліку (інвентарна картка обліку основних засобів, книга обліку основних засобів).

При проведенні переоцінки об'єкта основних засобів змінюються в однакових пропорціях первісна вартість об'єкта та сума накопиченого зносу, крім випадку, коли залишкова вартість об'єкта, що переоцінюється, дорівнює нулю.

Індекс переоцінки визначається діленням справедливої вартості об'єкта на його залишкову вартість на дату переоцінки.

Якщо залишкова вартість об'єкта основних засобів дорівнює нулю, то його

переоцінена первісна вартість визначається додаванням справедливої вартості цього об'єкта до його первісної (переоціненої) вартості без зміни суми зносу об'єкта, в результаті чого переоцінена залишкова вартість об'єкта буде дорівнювати його справедливій вартості.

Зауважимо, що переоцінка основних засобів є сьогодні не тільки оціночною процедурою перерахунку вартості основних засобів, а і процесом, в ході якого кваліфіковані експерти-оцінювачі можуть надати підприємству у разі потреби послуги з інвентаризації основних засобів та активів підприємства, нададуть консультації щодо порядку ведення бухгалтерського обліку основних засобів, вироблення оптимальних моделей з точки зору фінансів та оподаткування.

Список використаних джерел:

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене Наказом Міністерства фінансів України від 27 квітня 2000 р. № 92 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://buhgalter911.com/Res/PSBO/PSBO7.aspx>.

ДО ПИТАНЬ УПРАВЛІННЯ ЛІКВІДНІСТЮ ТА ПЛАТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Клімович І. М., ст. викладач, Харківський торговельно-економічний інститут Київського національного торговельно-економічного університету, м. Харків

Ліквідність і платоспроможність є важливими характеристиками ритмічності і стійкості діяльності підприємства. Тому важливим є питання оцінки і прогнозування ліквідності і платоспроможності підприємства та удосконалення з цією метою існуючих підходів та методик.

Питання теоретичного та методологічного обґрунтування понять "платоспроможність" і "ліквідність" розглядалися у працях як зарубіжних, так і вітчизняних науковців та практиків, зокрема І. О. Бланка, А. Б. Гончарова, Г. О. Крамаренка, Є. В. Мниха, та інших. Завдяки роботам цих вчених сформульовано підґрунтя для подальших наукових досліджень.

Проте, як свідчать дослідження, більшість підприємств не реалізують фінансовий менеджмент у розрізі ліквідності та платоспроможності, тому у цій ситуації особливої актуальності набирає оцінка ліквідності та платоспроможності підприємств та пошук шляхів управління ними.

Вагомими складовими фінансового менеджменту є підтримка належного рівня ліквідності та платоспроможності підприємства, збереження та підвищення досягнутих показників ефективності, забезпечення стабільності грошових надходжень та їх збалансованості з обсягами видатків, необхідних для простого функціонування підприємства та своєчасного і повного виконання платіжних зобов'язань. Але на сьогоднішній день підприємства України потребують в забезпечення ліквідності та платоспроможності, удосконалення системи управління ними, зокрема, відповідних засобів та інструментів